датѣ и униженитѣ, които търсятъ
да намѣрятъ въ горещия култъ
къмъ обожавания поетъ своята
разколѣбана вѣра въ гения на бъл-
гарския народъ, вѣрата въ конеч-
ното тържество на истината и
свѣтлината, вѣра, която ти
всаждаше съ жара на апостола и пророка
и на три поколѣния въ душа-
та.

А на мене, старий ти другарю,
позволи въ тоя не само за
тебе, но и за цѣлата българска
култура великъ день, да
цѣлуна състрастно твоето си
лаври увѣнчано чело и да
ти изповѣдамъ нѣщо, което
ти вѣроятно отдавна по-
дозирашъ: че нищо не ме
е правило тъй гордъ както
съзнанието, че съмъ успѣлъ
да си спечеля искрената
любовь и уважението не
само на общопризнатия
националенъ поетъ, но и
на рѣдко благородния и